

Arrest

nr. 199 282 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BELDERBOSCH
Belgiëlei 15 B / 10
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X X en X, die allen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BELDERBOSCH, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 april 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 14 juli 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.04.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

OV 6564934:

[...]

Nationaliteit: Georgië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.06.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1. Eerste en enige middel : schending van art. 9 ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht), d.w.z. schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt :

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)"

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., n° 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., n° 53.583, 7 juni 1995, REV.DR.ETR. 1995, 326), of nog duidelijk, nauwkeurig en terzake dienend (R.v.St., n° 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende :

Art. 2 : De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in art. 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3 : De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St., n° 55.056, 7 september 1995, REV.DR.ETR. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van de materiële maar ook van de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer als volgt :

"Artikel 9 ter § 3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.06.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft."

Art. 9 ter § 3 - 4° van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt :

§ 3. De Gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

....

4° indien de in § 1, vijfde lid vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

§ 1, eerste lid, waarnaar § 3, vierde lid verwijst, luidt als volgt :

"§ 1 : De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijk of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het rijk aanvragen bij de Minister of zijn gemachtigde

...

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar - geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit de beoordeling van de arts-adviseur, waarnaar de motivering van de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat de beslissing steunt op de overweging dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, zoals vermeld in art. 9 ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur oordeelt namelijk :

"Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.02.2014 blijkt dat de beschreven depressie met psychose actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst."

Art. 9 ter § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet houdt echter niet in dat een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst alleen maar mogelijk is wanneer het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de in België verblijvende vreemdeling.

Ook al zou de ziekte in kwestie geen reëel risico inhouden voor het leven of fysieke integriteit van de vreemdeling, dan sluit dit uiteraard niet uit dat de ziekte in kwestie behandeld moet worden, zodat, wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, er een reëel risico kan zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Gezien art. 9 ter § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het reële risico op een onmenselijke of vernederende behandeling afhankelijk stelt van de afwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst : "... of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft ...", dient ter beoordeling hiervan onderzocht te worden of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst, los van de vraag of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van de vreemdeling.

Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt. De beoordeling van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, zoals expliciet voorzien in § 1 van art. 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De arts-adviseur heeft niet onderzocht of er al dan niet een adequate behandeling in het land van herkomst of in het land waar de vreemdeling verblijft is, en heeft evenmin de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de vreemdeling verblijft onderzocht en beoordeeld, hoewel de noodzaak van een behandeling met psychofarmaca wordt erkend.

De motivering van een bestuurlijke beslissing moet de bestuurde minimaal toelaten te begrijpen waarom deze beslissing genomen werd, zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden.

Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetsbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is.

De bestreden beslissing motiveert enkel dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker, leidt hieruit af dat er dan ook geen sprake kan zijn van een mensonterende of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, maar onderzoekt en beoordeelt niet, apart van de vraag of er een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, of er al dan niet een adequate behandeling is in het land van herkomst, en of dit dan tot een mensonterende en vernederende behandeling leidt wanneer dergelijke adequate behandeling niet beschikbaar is, hoewel art. 9 ter § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet duidelijk voorziet dat deze tweede situatie apart beoordeeld dient te worden door een ambtenaar-geneesheer.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet dus niet aan de voorwaarde dat uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties vermeld in art. 9 ter § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, zodat ze niet pertinent en draagkrachtig is.

Hierdoor wordt ook art. 9ter § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet rechtstreeks geschonden, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing in wezen inhoudelijk bekritisieren waar zij betogen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet beide risico's, zoals vermeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft onderzocht.

In casu is de bestreden beslissing op artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet gestoeld, waarbij wordt vastgesteld dat uit het medisch advies van de arts-adviseur van 4 juni 2014 blijkt dat verzoekster niet kennelijk lijkt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Het medisch advies van de arts-adviseur vermeldt:

“uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 06.02.2014 blijkt dat de beschreven depressie met psychose actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Uit het advies blijkt dat door de arts-adviseur uitdrukkelijk werd vastgesteld dat er ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf, geen risico is op een vernederende of mensonterende behandeling.

Anders dan verzoekers voorhouden, heeft de arts-adviseur onderzoek gevoerd aangaande de behandeling in hun land van herkomst, aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en geen risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. De bewering van de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van het direct levensbedreigend karakter van de aandoeningen waaraan verzoekster lijdt, kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden bijgetreden. Waar verzoekers aanvoeren dat de aanwezigheid van een behandeling in het land van herkomst dient te worden nagegaan vermits de noodzaak van een behandeling met psychofarmaca wordt erkend, gaan zij uit van een verkeerde lezing van het middel, vermits de arts-adviseur precies heeft vastgesteld dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en niet essentieel. Dit houdt aldus in dat de ziekte ook zonder behandeling gunstig evolueert, wat ook in het medisch advies werd gesteld, zodat een gebrek aan behandeling niet leidt tot een vernederende of mensonterende behandeling in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen enkel element in tegen het standpunt van de arts-adviseur en laten na aan te duiden met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekers brengen aldus geen concrete gegevens aan waaruit zou blijken dat het advies van de ambtenaar-geneesheer niet tot stand zou zijn gekomen met de nodige zorgvuldigheid dan wel dat hij ze op kennelijke onredelijke wijze heeft beoordeeld. Nu niet is aangetoond dat de arts-adviseur op niet deugdelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekster geen medicatie nodig heeft, kon hij derhalve ook genoegzaam oordelen dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst, zonder dat daarover verder onderzoek moest gebeuren of verder over moest worden gemotiveerd dan thans het geval is. Deze handelwijze volstaat *in casu* om de toets aan het al dan niet voldaan zijn aan de twee hypothesen zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet als afdoende en wettig te beschouwen. Verzoekers tonen niet aan dat niet of niet afdoende werd gemotiveerd, dan wel dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onwettige wijze, of met miskennis van de stukken van het dossier, tot stand is gekomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT